

ikke meget mere om hende, end hvad han huskede selv at have set. Men allerede i adskillige Aar havde han haft paa Fornemmelsen, at der var noget i hendes Ungdomsliv, som Familien omhyggeligt søgte at dække over. Hvad det var, havde han aldrig kunnet forstaa. Hans Ungdomsvenner og Kammerater havde — efter Moderens ulykkelige Død — altid været bange for blot at hentyde til hende i hans Nærværelse; og selv havde han haft en naturlig Skyhed for at tale om hende til fremmede, især da Faderen og de øvrige Slægtninge bestandig bevarede den urokkeligste Tavshed angaaende alt, hvad der vedrørte Moderens Forhold. Kun en meget gammel Tante, der havde Bolig i et Kloster, havde en Gang i et ophidset Øjeblik sagt til ham, at han dog ikke skulde forglemme, „hvor dybt hans Moder i sin Tid havde forsyndet sig mod sin Stand.“

Nu blev Væverens Ord og Billederne paa Bondestuens Væg ham et Fingerpeg til Forstaaelse af, i hvad Retning „Forsyndelsen“ maatte være gaaet. Og jo mere han fordybede sig i Erindringen om hendes Væsen og underlig ensomme Liv i hans Faders Hus, des mere lysnede det i Taagen om hendes Billede.

Han saa' hende for sig med det højt op-